

V LÁZNI

V nádrži, v podřepu, kůži dřu vida i poslepu: po plechu prach a pot smýván stéká: nádrže dno je řeka kalu. Pohodlí pomálu mám v dřepu na dně dřezu: po plechu popolezu jak ještěr pomalý. Vzápětí povalí se po svazích mých svalů proud vody téměř vřelý: s rozkoší vyvrhele, jenž pro cit ještěří se zřekl lidské kůže, vodě a páře nastavím svá záda: ach... takhle to měla ráda — pokud si dobře pamatuji zvuk, jež do uší mi kdysi dávívala... Ten tam ten čas: ni stín té ženy nedlí vůkol vany...

Poněkud rozdělaný v lázni sklouznu níž...

Zvolna se rozpomínám již: pod pasem pohnou se mi jiných svalů svahy — ty nikdy neznavené...

Čas k ustavení rovnováhy: ať voda ledová se po páteři žene!